

Па нека припомнимъ, че около 1840 година въ ново-българската книжнина имаше вече доста много печатни български книги, съ които Иеромонахъ Кирилъ трѣбва да е билъ познатъ. Това трѣбва да му е помогнало да си изработи за Тетовский народенъ езикъ, така да кажемъ, правописание, по сгодно отъ онова, което онъ е употребилъ въ *Огледалото си*, прѣди 1816 г., когато е знаалъ само сърбски и сърбско-словѣнски книги. Искаме да кажемъ, че въ Солунската книга на Иеромонаха Кирила не ще да има и такъви несвойственни на Тетовский говоръ сърбизми, каквито неволно сж се вмѣкнали въ Будинското *Огледало*. Г-нъ Офейковъ би направилъ голѣма услуга на нашата книжнина, ако би побързалъ да обнародва по-подробно описание на тая си Солунска книга заедно съ по-дължки изводи изъ нея.

Слѣдъ спирањето на Хаджи-Теодосиевата типография и до сегашната година въ Солунъ, до колко ние знаемъ, е напечатана токо една българска книга, та и тя е печатана съ гърцки букви. Тя е писана по много чистъ Воденски говоръ, както се види отъ заглавието ѝ, което гласи така:

„Евангелие на Господа Бога и спаса нашего Иисуса Христа, сига¹⁾ ново типосано на богарской езикъ, за секоа неделя у (отъ?) година до година со рет. Преписано и диортосано от мене Павла Иромонах, божогробски протосингел, родом Воденска (Епархия) от село Кониково. Солонъ. Штампа Кирякова Дорзилев“. 1852, 4^о.

Много е желателно да се прѣпечататъ по-дължки изводи и отъ тая солунска книга, която, види се, такожде е станала голѣма библиографическа рѣдкость. Ние знаемъ за нея само отъ българский книгописъ на г. Иречка²⁾.

Харьковъ, Юлий 1889.

¹⁾ Любопитно е, че и въ Воденский говоръ е, когато нѣма ударение, се изговаря, като и. Глед. въ Солунскитѣ „Книжици за прочитъ“ I, стр. 29—30.

²⁾ Периодическо Списание на Българското Книжовно Дружество, Браила 187, кн. 7—8, 21.

